

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení, konaném dne 18. prosince 2020 v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Boučka a přísedících Markéty Popovské a Evy Drncové,

takto:

Obžalovaný

██████████

nar. ██████████ v ██████████, ██████████, doručovací adresa ██████████
██████████, t.č. ve vazbě ve Věznici ██████████ v jiné trestní věci,

je vinen

že

v ██████████, ul. ██████████, okr. ██████████

1. v době od konce měsíce ledna roku 2018 do 9. 1. 2019 opakovaně nadával své družce, poškozené ██████████, nar. ██████████, bytem ul. ██████████ ██████████, do mrdek, šlapek a dalších nadávek, dále jí vyhrožoval, že jí zbije, zabije či jinak ublíží,
2. v přesně nezjištěný den na konci měsíce ledna roku 2018, poté, co si přečetl usnesení podle § 159a odst. 2 trestního řádu komisaře 2. OOK ██████████ kterým bylo odloženo prověřování předchozího napadání a vyhrožování poškozené ██████████, této řekl, že pokud ho ještě jednou udá na policii, tak ji zabije,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. Jiřina Pavlovičová

3. v přesně nezjištěný den v červnu roku 2018, v době, kdy již věděl, že je [REDAKCE] ve 3. měsíci těhotenství, po předchozí slovní rozepři, kdy jí nadával, že je „šlapka“, jí napadl v pokoji několika fackami, potom jí řekl, aby šla změřit teplotu synovi [REDAKCE], a když si k němu sedla na gauč, křičel na ní, že zase nemá plínky a následně k ní přiskočil a oběma rukama jí dal do obličeje přesně nezjištěný počet facek, pak jí chytil za vlasy a za tyto jí odvedl do kuchyně, kde jí jednou rukou držel hlavu, kterou jí přimáčknul a mlátil ji pěstmi do obličeje a do zad po dobu 20 minut, poté šel k lince, vzal prkénko a chtěl jí ho hodit do hlavy, následně ze svého pokoje přišel jeho otec [REDAKCE], nar. [REDAKCE], který ho od poškozené [REDAKCE] odtrhnul, obžalovaný šel opět k lince, vzal uvedené prkénko a opět ho chtěl hodit po [REDAKCE], jeho otec [REDAKCE] mu v tomto zabránil tím, že mu prkénko vytrhl z ruky, poté dal poškozené [REDAKCE] facku a řekl jí, že si má dát mokré hadr do mrazáku a poté na obličej, kdy jí při tom dal ještě jednu facku, následně ji půl hodiny dával povely sedni, lehni, vstaň, sedni, vstaň a že si má pořádně držet hadr na obličeji, čímž způsobil poškozené [REDAKCE] zranění ve formě různých naraženin a podlitin, kdy [REDAKCE] lékařské ošetření nevyhledala,
4. v přesně nezjištěný den 16. nebo 17. 12. 2018 v době kolem 22:00 hodin, v době, kdy byla poškozená [REDAKCE] v 9. měsíci těhotenství, po předchozí slovní rozepři o špatně nataženém prostěradle, dal v pokoji poškozené [REDAKCE] nezjištěný počet facek do obličeje, následně vzal postýlku a hodil jí po ní, tato ji nezasáhla, protože poškozená [REDAKCE] uhnula,
5. v přesně nezjištěný den počátkem ledna 2019 v době, když hledala dupačky pro dceru, přiběhl z kuchyně za [REDAKCE] do pokoje, v jedné ruce držel dceru [REDAKCE] a v druhé dlouhý kuchyňský nůž, se kterým před sebou šermoval a řekl jí, že má být normální, jinak jí zabije, kdy u [REDAKCE] vzbudil důvodnou obavu o její život a zdraví,
6. dne 8. 1. 2019 v době kolem 14:00 hodin, v době, kdy spal po noční směně a vzbudila ho svým pláčem dcera [REDAKCE], začal v pokoji na poškozenou [REDAKCE] křičet, ať jí utiší, jinak dceru vyhodí z okna, následně šel spát, a když v době kolem 16:00 hodin ho vzbudilo to, že poškozená křičela na syna [REDAKCE], vstal z postele, začal poškozené [REDAKCE] sprostě nadávat a poté vzal do ruky kovovou trubku z vysavače a touto ji uhodil jednou ranou přes záda do levé části zad, čímž jí způsobil na zádech poranění, které si vyžádalo lékařské ošetření, pohmoždění zad ve výši dolní hrudní páteře o délce 16 cm,

tedy

pod bodem 1. – 6.

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a páchal takový čin po delší dobu,

pod bodem 2.

jiného pohrůžkou násilím nutil, aby něco opominul a takový čin spáchal na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti,

čímž spáchal

pod bodem 1. – 6.

pokračující zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle 199 odst. 1, odst. 2, písmeno d) trestního zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. Jiřina Pavlovičová

pod bodem 2.

zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2, písmeno e) trestního zákoníku, a

odsuzuje se

podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **čtyř (4) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Naproti tomu se obžalovaný podle § 226 písm. a) trestního řádu **zprošťuje** obžaloby pro skutek, že

v přesně nezjištěný den na začátku měsíce února roku 2018 v rámci slovní rozepří donutil poškozenou [REDAKCE], aby si v pokoji klekla na podlahu u okna, v této pozici měla zůstat cca 30 minut, po celou dobu byl rozčilený a nadával jí, potom jí nařídil, aby si stoupla a poté, co si poškozená [REDAKCE] stoupla, jí dal rukou facku do obličeje a ona se následně udeřila hlavou o blízkou zeď, čímž jí způsobil zranění projevující se bolestivostí hlavy v okolí místa naražení na zeď v trvání tří dnů, bez nutnosti vyhledat lékařské ošetření,

čímž měl spáchat

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle 199 odst. 1, odst. 2, písmeno d) trestního zákoníku,

Odůvodnění

1. Z důkazů, provedených v hlavním líčení byl zjištěn shora uvedený skutkový stav.
2. Obžalovaný na svou obhajobu v přípravném řízení jen velmi stručně uvedl, že důvodem trestního oznámení na něj ze strany poškozené je skutečnost, že jí řekl, že má jinou ženu.
3. Naopak v hlavním líčení pak přednesl obsáhlou obhajobu, přičemž některé argumenty se v jeho výpovědi mnohokrát opakují. Obecně lze konstatovat, že obžalovaný trestnou činnost tak, jak je popsána v obžalobě, popřel. Poškozenou fyzicky nikdy nenapadl, nikdy jí neudeřil. Trestní oznámení považuje za mstu, neboť poškozenou opakovaně vyhazoval z bytu, nechtěl s ní žít, měl jinou ženu. V předmětnou dobu žili ve společné domácnosti ještě s otcem obžalovaného a jeho dvěma bratry. Obžalovaný obsáhle vyličil soužití s poškozenou, když uvedl, že se s ní seznámil v době, kdy brala drogy a přišla o děti, jemu jí bylo líto. Později spolu začali žít. Od počátku soužití ho poškozená hlídala, žárlila na něj. Na druhé straně se nestarala o domácnost, nevařila, nestarala se o syna, naopak na něj byla zlá a bila ho. Obžalovaný jí říkal, že si nepřeje, aby ho bila. V dubnu 2018 byla znovu těhotná. měla rizikové těhotenství, měla chodit k doktorce, ale nechodila tam. V té době také doma našel sáček s bílou sypkou látkou a poškozená se mu přiznala, že si tuto látku vzala, neboť byla nervózní. on chtěl, aby odešla, ale ona neměla kam jít a slíbila, že už to neudělá. Když na něj podala trestní oznámení, chtěla jej později vzít zpět. Dokonce kvůli tomu byla za advokátkou obžalovaného. On v této době byl vykázán ze společné domácnosti, ale dále se stýkali, nosil jí jídlo. Někdy v březnu jí koupil prstýnek a ona si myslela, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. Jiřina Pavlovičová

jí žádá o ruku. To ale on udělat nechtěl a řekl jí, že si jí nevezme. Je ale pravda, že měli zamluvený termín svatby. V létě odjeli na dovolenou, byli týden v kempu. S poškozenou zůstával kvůli dětem. Také jí nechtěl nechat na ulici, když byla těhotná. Když se narodila dcera a vrátili se z porodnice, musel jí obžalovaný všechno učit, neuměla vůbec nic.

4. Obžalovaný se pak dále vyjádřil ke konkrétním skutkům, uvedeným v obžalobě. K bodu 7. obžaloby uvedl, že trubkou od vysavače jí neuhodil on, ale syn [REDAKCE]. K bodu 4. vypověděl, že kdyby jí takto intenzivně fackoval, musela by skončit v nemocnici. K bodu 3. uvedl, že se poškozená nemohla uhodit hlavou o zeď, neboť mají všechny zdi zcela obložené nábytkem. K bodu 6. uvedl, že si nedovede představit, že by držel v náručí novorozeně a ještě nůž.
5. Dále obžalovaný uvedl, že poškozená věděla o jeho předchozím odsouzení na Slovensku (pozn. jednalo se v podstatě o totožnou trestnou činnost, pro kterou je nyní stíhán, viz níže) a mohla se tímto rozsudkem inspirovat a chtít se ho trestním oznámením zbavit. Tím mu i opakovaně vyhrožovala.
6. Není pravdou, že by jí zakazoval vycházet ven. Měl o ni jenom strach, když chodila sama. Poškozená se také stýkala s kamarádkami, sousedy. Opakovaně se i v letech 2018 a 2019 účastnila rodinných oslav společně s obžalovaným. Po celou dobu spolu měli pohlavní styk.
7. Obžalovaný je usvědčován především výpovědí poškozené [REDAKCE], a to v rozsahu, uvedeném ve výroku rozsudku. Poškozená vypovídala obsáhle již v přípravném řízení a uvedla konkrétní skutečnosti, které svědčí o vině obžalovaného. Ke skutku pod bodem 1. rozsudku v podstatě vypovídala průběžně, jedná se o dlouhodobé nadávky a vyhrožování, o kterých hovoří i u jednotlivých skutků. K bodu 2. uvedla, že když poprvé nahlásila obžalovaného na policii, tak jí vyhrožoval, že jestli takové oznámení učiní ještě jednou, tak ji zabije, že je mrdka gádžovská, co udává. Ke skutku 3. rozsudku uvedla, že někdy v červnu roku 2018, kdy byla ve třetím měsíci těhotenství, jí nadával, že je šlapka, vstal z postele a začal jí fackovat. Pak jí řekl, ať synovi změří teplotu, ptal se, kde má plínky, pak jí začal zase fackovat. Poté jí vzal do kuchyně na sedačku, přimáčkl jí rukou obličej mlátil jí pěstmi do obličeje, do zad, trvalo to asi 20 minut. Pak přestal, šel k lince, vzal prkýnko, chtěl jí ho hodit do hlavy, ale přišel jeho otec a v dalším útoku mu zabránil. Pak jí dal další facku a řekl jí, že si má dát mokré hadr do mrazáku a poté na obličej, kdy jí při tom dal ještě jednu facku, následně ji půl hodiny dával povely sedni, lehni, vstaň, sedni, vstaň a že si má pořádně držet hadr na obličeji. Ke skutku 4. uvedla, že 17. 12. 2018 kolem 22.00 hodin jí kvůli špatně napnutému prostěradlu jí nadával a následně fackoval. Pak vzal postýlku a chtěl jí po ní hodit, ona však uhnula. Ke skutku 5. uvedla, že před dvěma dny (vyslýchána byla dne 10. 1. 2019) na ni vzal nůž. V jedné ruce držel dceru a ve druhé měl kuchyňský nůž. Říkal, že ji zabije, že má být normální. Konečně ke skutku 6. vypověděla, že když byl obžalovaný po noční a syn rozlil vodu, vzal z kuchyně vysavač, vzal tu násadu a trefil jí do levé části zad, byla to rána. Druhý den byla na kontrole s dcerou u lékaře, tam se rozbrečela, že obžalovaný dceři zakrývá pusou. Doktor hned volal policii.
8. Poškozená dále uvedla, že poprvé vzala trestní oznámení zpět, protože mu chtěla dát ještě šanci a nechtěla brát synovi tátu. Jejich intimní život skončil po narození dcery.
9. V hlavním líčení na výpovědi setrvala. Jednak spontánně vypovídala shodně jako v přípravném řízení, jednak po přečtení části výpovědi s ní souhlasila. Dále vypověděla, že žádala úřady, aby se mohl obžalovaný stýkat s dětmi. Dědala to proto, že to obžalovaný chtěl a ona mu ze strachu vyhověla. Za společného soužití chtěla jezdit na výlety, ale obžalovaný jí nechtěl pouštět. Obžalovaný jí moc nepouštěl k péči o domácnost. Vyčítal jí, že neumí vařit. Obžalovaný jí nikdy neřekl, že jí byl nevěrný. Přišla na to sama na facebooku. V roce 2019 byla pryč jenom týden, pak

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. Jiřina Pavlovičová

se k nim vrátila, obžalovaný tam chodil, nosil i obědy. Péči o děti zvládala, ale s obžalovaným se kvůli tomu často hádali. Zakazoval jí kamarádky. Poslední tři měsíce bydleli společně s obžalovaným v [REDAKCE]. Po lednu 2019 s ním měla i pohlavní styk, bylo to ze strachu. Styk s ním měla třikrát, čtyřikrát. Když byl svědkyni předložen dopis, adresovaný soudu (čl. 255), nejprve uvedla, že jej nepsal. Posléze jeho autorství potvrdila s tím, že jí k tomu přinutil obžalovaný. Dále vypověděla, že v červnu 2019 byla s obžalovaným a dětmi na dovolené. Nebyla k tomu donucena, ale nebylo to tam hezké, jednou tam byl nějaký incident. Připustila dále, že mu přes aplikaci Messenger psala, že ho má ráda, ale nemyslela to tak. V roce 2018 byla u jeho matky na Slovensku. Důvodem bylo, že jí zbil a jeho matka jí nabídla pomoc. Je také pravdou, že měli objednanou svatbu, ale ona jí zrušila. Objednali jí v březnu 2018, bylo to v době, kdy dcera ještě nebyla na světě.

10. V současné době nemá psychické problémy, se kterými by se musela léčit. Pouze v noci málo spí, myslí na to, že jí obžalovaný sleduje, že bere nůž a vyhrožuje jí. Má z něho strach. Po popsáních událostech neměla chuť jíst, z nervů nejedla, nepila, často jí bolela hlava.
11. Již v přípravném řízení byla prověřována věrohodnost poškozené cestou znaleckého posudku z oboru psychologie a psychiatrie. Ze závěrů znalce psychologa vyplývá, že intelekt poškozené je výrazně podprůměrný, její intelektová výkonnost se pohybuje u spodní hranice rozmezí normy. Analogické úrovně jsou i její paměťové schopnosti. Osobnost je charakterizována zejména simplexní strukturou, značnou nezralostí, dětinskostí, naivitou, méně reálným sociálním odhadem. Schopnost správně vnímat není nijak dotčena. Zapamatování a reprodukce je limitována kognitivními schopnostmi, je však schopna podat přiměřeně přesný a detailní popis prožitých událostí, pokud se k tomu rozhodne. Při reprodukci je třeba počítat s chybami, vyplývajícími zejména z nepřesného pochopení souvislostí a kauzality. Specifickou věrohodnost lze v tomto případě hodnotit jako velmi dobrou. Výpověď poškozené je možno považovat za reprodukci skutečně prožitých událostí. Sklony k patologické lhavosti nebyly zjištěny, poškozená nejeví skony ke konfabulacím a fantazírování, naopak její duševní obzor je spíše chudý. Zkreslení skutečnosti lze očekávat jako důsledek její nižší kognitivní kapacity. Nebylo zjištěno ovlivnění jinými osobami ani jiná sporná motivace.
12. Psychiatrické část se zabývala především dopadem trestné činnosti na psychické zdraví poškozené. Ze závěrů této části vyplývá, že u poškozené byla diagnostikována posttraumatická stresová porucha. Jsou u ní přítomny vtíravé myšlenky na prožité traumatické události, trpí děsivými sny, má zvýšené úlekové reakce, vyhýbá se podnětům, které připomínají prožité trauma. Má strach z kontaktu s obviněným. Objevují se vegetativní příznaky doprovázející strach a úzkost jako je vnitřní chvění a bušení srdce. Časté jsou bolesti hlavy, bývá rozrušená a podrážděná, má snížené sebehodnocení a schopnost prosadit se. Uvedené příznaky trvaly ještě v době znaleckého vyšetření. Prognóza onemocnění se nedá předem stanovit. U posuzované působí nepříznivě fakt, že nemá dostupnou sociální podporu a její osobnost je nevyzrálá. nevyhledala žádnou odbornou pomoc, svým pocitům nerozumí a neumí s nimi nakládat, nedošlo dosud ke zpracování traumatu.
13. V hlavním líčení oba znalci na posudku setrvali. Znalci především vysvětlili zdánlivě nelogické a nepochopitelné jednání poškozené, kdy se opakovaně vracela k obžalovanému, měla s ním další dítě, neoznamovala trestnou činnost polici apod. K tomu uvedli, že bývá častým jevem, že se oběť za útoky na ní stydí. To je u poškozené dáno třeba tím, že je naivní, nedokáže se účinně bránit, nedokáže si dovodit, že by měla vyhledat pomoc. Její život je jedno provizorium, vždycky se dostávala do mezních situací. Nedokáže jednat dlouhodobě cílevědomě, podléhá okamžitým situacím. Pokud jí tedy svítila nějaká „naděje“, že se situace zlepší, tak tomu prostě podlehl. Skutečnost, že se svěřila v podstatě neznámé osobě (prodáváče) svědčí o tom, že byla izolovaná, neměla nikoho, komu by se svěřila, kdo by jí pomohl. I kdyby se poškozená rozhodla odejít,

musela by řešit kam. Znalci připustili, že se jím poškozená nezmiňovala o společné dovolené. Nicméně tato skutečnost nemůže nic změnit na jejich závěrech. Naopak to dokresluje to, že poškozená je slabá osobnost, která se může upínat k dílčím sdělením a nadějí, že se věci změní.

14. Otázka věrohodnosti poškozené je zásadní pro rozhodnutí o vině či nevině obžalovaného. Ten se jí snažil po celou dobu řízení zpochybnit. Argumentoval přitom, jak už bylo výše řečeno, především tím, že poškozená s ním setrvávala ve vztahu, měla s ním další dítě, stýkala se s ním i v době, kdy již bylo vedeno trestní stíhání, byla s ním na dovolené, plánovala svatbu. Tyto okolnosti byly skutečně objektivně zjištěny a ani samotná poškozená je nepopírá. Je také pravda, že poškozená se opakovaně pokusila „zastavit“ trestní stíhání obžalovaného. Dne 18. 9. 2019 zaslala soudu dopis, ve kterém žádala o to, aby se nekonalo soudní řízení, neboť chce mít obžalovaného doma. Dále napsala, že její výpověď na policii nebyla pravdivá a celou situaci již psychicky ani finančně nezvládá. Nemá jí kdo hlídat děti. Naopak dne 25. 6. 2020, po výslechu v hlavním líčení, napsala soudu dopis, že trvá na své výpovědi, uvedla pravdu a z obžalovaného má nadále velký strach.
15. Výše uvedené chování poškozené během soužití s obžalovaným i v současné době přesně koresponduje se závěry znaleckého posudku z oboru psychologie a psychiatrie a nelze z něj dovozovat její nevěrohodnost. Je jasně patrné, že poškozená vzhledem ke svým rozumových a osobnostním předpokladům je téměř typickým příkladem týrané ženy, která s obžalovaným setrvává i přes všechna přikopání, které jí činí. Je totiž jasné, že poškozená volit mezi dvěma svízelnými řešeními: buď zůstat s obžalovaným, který jí dokáže materiálně zabezpečit, postará se o rodinné záležitosti, poskytne jí bydlení, ale zároveň se vůči ní dopouští trestné činnosti nebo jej opustí, ale v podstatě nebude schopna samostatného života, navíc s dvěma malými dětmi. Poškozená zjevně zvolila variantu první, přičemž se snažila svou situaci vylepšit dílčími kroky, kterými by si obžalovaného naklonila.
16. Výpověď poškozené je pak doplněna dalším důkazem, kterým je lékařská zpráva ze dne 9. 1. 2019 praktického lékaře [REDAKCE]. Z té vyplývá, že poškozená podle svého sdělení byla napadena obžalovaným opakovanými údery násadou od vysavače. Objektivně byl zjištěn červený otlač na zádech o velikosti 16 cm.
17. V této souvislosti je třeba připomenout obhajobu obžalovaného, že toto zranění způsobit poškozené jejich syn [REDAKCE]. Lze si jen těžko představit, že by dítě ve věku dvou a půl let vyvinulo takovou sílu, aby způsobilo poškozené viditelný otlač na zádech (zranění je dokumentováno v protokolu o prohlídce těla poškozené). Navíc poranění nebylo nikterak závažné a je zjevné, že poškozená vyhledala lékařské ošetření především proto, aby oznámila lékaři, že jí napadl obžalovaný.
18. S tím souvisí i další část obhajoby obžalovaného k bodu 3 a 4. rozsudku, kdy tvrdí, že nemohl přece poškozenou dvacet minut mlátit do obličeje, hlavy a zad, když v takovém případě by musela mít vážné následky na zdraví. K tomu je třeba uvést, že ani tato obhajoba nemůže změnit závěry o věrohodnosti poškozené. Především je třeba zdůraznit, že vyjádření k časovým údajům bez objektivního podkladu, nutno brát s rezervou a nelze věrohodnost výpovědi kohokoli stavět na tom, zda je či není schopen správně odhadnout čas. V daném případě poškozená hovoří o bití, které trvalo dvacet minut, aniž by dokázala tento údaj jakkoli objektivizovat. Je jasné, že pokud je někdo vystaven jakémukoli traumatizujícímu jednání, může vnímat čas zkresleně: Dvakrát to platí u osoby, která byla takovým útokům vystavena opakovaně po dlouho dobu. Je tedy zcela lhostejné, jak dlouho bití trvalo. Soud se nepozastavuje ani nad faktem, že v souvislosti s tímto skutkem poškozená nevyhledala lékařské ošetření. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že týrání snášela nejméně rok a z již naznačených důvodů si jej nechala líbit. Konečně nelze akceptovat ani

argument, že by takto intenzivní útok musel na poškozené zanechat viditelně stopy. Ani s tím se soud neztotožňuje. Poškozená mohla ze své pozice bezbranné ženy vnímat útok intenzivnější, než skutečně byl. Je totiž jasné, že kdyby jí bil obžalovaný pěstmi opakovaně do obličeje, mohlo by to vést ke skutečně vážným poraněním, které by přiměly poškozenou k vyhledání lékaře. Muselo se tedy jednat o úder slabší. Na druhé straně i po opakovaných fackách nemusí zůstat dlouhodobě na obličeji vůbec žádné stopy, kterých by si všimlo okolí. K obhajobě pod bodem 5. rozsudku je pak třeba říct, že soud nevidí jediný důvod, proč by objektivně nebylo možné, aby obžalovaný držel v jedné ruce novorozenou dceru a v druhé kuchyňský nůž.

19. Výpověď poškozené je dále podpořena výpovědí svědkyně [REDAKCE]. Ta vypověděla, že poškozenou zná z obchodu, ve kterém prodává. Poškozená si jí stěžovala, že jí obžalovaný mlátí, ukazovala jí modřinu pod okem. Říkala jí to opakovaně. [REDAKCE] zná také z obchodu. Poškozená se svědkyni snažila přimět, aby šla svědčit proti [REDAKCE] a byla na její straně.
20. Výpověď této svědkyně se jeví jako velmi objektivní. Svědkyně na jedné straně svědčí o tom, že se jí poškozená svěřovala se svou situací, na druhé straně neváhá přiznat, že jí chtěla poškozená získat na svou stranu. O obžalovaném mluví jako o někom, kdo se choval slušně.
21. Na tomto místě je třeba odmítnout obhajobu obžalovaného co do motivu jednání poškozené. Nic nenásvědčuje tomu, že by cílem poškozené bylo se obžalovaného zbavit, ať už z jakéhokoli důvodu. Poškozená i přesto, že opakovaně na obžalovaného podala trestní oznámení, se následně opakovaně snažila jej vzít zpět a dávala najevo, že se bez jeho pomoci neobejde. Opakovaně se také vracela k obžalovanému, neboť nebyla schopna se postarat o sebe a děti. V této souvislosti je také nutno přihlídnout k popisu skutků, které vychází z výpovědi poškozené. Jedná se sice o opakované a časté, nicméně ne úplně závažné útoky na její osobu. Soud si musí tedy položit otázku, proč by si poškozená vymýšlela takto složité konstrukce a detailně je popisovala, když by mohla obžalovaného křivě obvinít z mnohem závažnějších trestných činů obdobného charakteru.
22. Obhajobu obžalovaného měly naopak podpořit některé svědecké výpovědi. Konkrétně [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Všichni vypovídali až v hlavním líčení.
23. Svědek [REDAKCE], otec obžalovaného uvedl, že obvinění není pravdivé. Poškozená není dobrá matka, nic neumí. Bydlel s nimi pět let, a to i v letech 2018 – 2019. Když s nimi bydlel, nebyly mezi nimi žádné konflikty. V té době byl stále doma, hlídal jim syna. Neviděl, že by se napadali nebo hádali, protože byl ve vedlejším pokoji. Většinu času v bytě trávili společně. O jejich problémech moc neví, ale ona vždycky vyvolávala hádky.
24. Už v této části výpovědi je patrné, že svědek se snaží pomoci obžalovanému, nicméně v jeho výpovědi se objevují rozpory. Na jedné straně tvrdí, že žil ve vedlejším pokoji a o soužití poškozené a obžalovaného moc neví, na druhé straně jej hodnotí, hodnotí podíl poškozené na společném životě. Na jedné straně prohlašuje, že mezi nimi nebyly konflikty, na druhé uvádí, že poškozená vyvolávala hádky.
25. Dále pak odpovídal na otázky obžalovaného. Na zcela obecnou otázku, zda byl přítomen na oslavě narozenin strýce (aniž by bylo zřejmé, o jaké narozeniny se jednalo) odpověděl, že ano. Sám však pak nedokázal říct, o jakou oslavu se jednalo. Svědek pak dále odpovídal na dotazy ohledně své přítomnosti na dalších rodinných oslavách v roce 2019 a vždy specifikoval, které osoby na nich byly. Mezi nimi jmenoval i poškozenou. Na oslavách se k sobě chovali normálně. Na další otázky uvedl, že nájem platil obžalovaný a on, obžalovaný nakupoval, vozil jim jídlo.
26. Dalším svědkem byl [REDAKCE], synovec obžalovaného. Od ledna do dubna či května 2018

s nimi bydlel ve společné domácnosti. Soužití obžalovaného a poškozené bylo normální, nevšiml si, že by se nějak nadstandardně hádali. Nikdy neviděl, že by jí ublížil. Poškozené všichni pomáhali. Ona se někdy nechovala dobře k synovi. I když se pak odstěhoval k přítelkyni, chodil k nim každý druhý den na návštěvu. Svědek dále popisoval, že v zásadě s oběma trávil mnoho času včetně toho, že s nimi byl na Slovensku na dovolené. Opakovaně uváděl, že obžalovaný se k poškozené ničeho nedopouštěl, naopak ona bila syna. V domácnosti nic nedělala, neuměla vařit, neuměla se postarat o děti. Podle názoru svědka je to vše nahané, svědek jednou našel při klidu dopisy, které psal nějaký pán poškozené. Bylo v nich, že jí miluje. Svědek si myslí, že poškozená se chtěla obžalovaného zbavit. Obžalovaný jí na to řekl, že může odejít. Ona mu řekla, že když jí vyhodí, že ho udá, protože nemá kam jít. Také tento svědek jmenoval konkrétní rodinné oslavy, kterých se zúčastnila poškozená.

27. Také svědek [REDAKCE], bratr obžalovaného vypověděl, že bydlel v roce 2018 ve společné domácnosti s obžalovaným a poškozenou. Byl bez práce, takže byl skoro pořád doma. Jejich soužití bylo normální. Obžalovaný byl stále v práci. Nikdy neviděl, že by obžalovaný poškozenou napadl, občas se normálně hádali. U poškozené si nikdy nevšiml žádného zranění. S poškozenou to bylo těžké, nic neuměla, neuměla vařit, neuměla se postarat o děti. Syna i bila, o děti neměla skoro zájem. Obžalovaný se staral o celou domácnost, nakupoval, vařil, staral se o děti. Platil nájem i v době, kdy už s nimi nebydlel, vozil jim jídlo. Poškozená za ním chodila ke strýcovi, chodila tam dobrovolně.
28. Z výše uvedených výpovědí je patrné, že svědci se snaží obžalovanému pomoci. Je to logické, neboť se jedná o neblíží příbuzné. Na druhé straně tyto výpovědi je nutno brát se značnou rezervou. Z jejich obsahu totiž nevyplývá nic, co by mohlo být objektivním vodítkem pro závěr, že se obžalovaný trestné činnosti nedopustil či dopustit nemohl. Výpověď svědka [REDAKCE] je víceméně bezcenná s ohledem na to, že k nejzávažnějším útokům mělo dojít až poté, co se odstěhoval ze společného bydliště. Jeho tvrzení, že přesto byl téměř pořád u obžalovaného na návštěvě, i když tvrdí, že měl přítelkyni a chodil do zaměstnání, je přinejmenším neuvěřitelné. Všechny výpovědi pak nápadně kopírují obhajobu obžalovaného, když svědci se ve shodě s ním snaží vykreslit poškozenou jako neschopnou hospodyně, partnerku a matku, která svým způsobem života byla sama příčinou sporů s obžalovaným. Stejně tak se v jejich výpovědích objevuje úvaha, že poškozená se chtěla obžalovaného zbavit, aby tak mohla žít s jiným mužem či druhá varianta, že se mu chtěla mstít za to, že jí chtěl vyhodit.
29. Obžalovaný během řízení před soudem učinil řadu důkazních návrhů, které však soud z velké části pro nadbytečnost zamítl. První skupina takových důkazů měla prokazovat proklamovanou neschopnost poškozené starat se o domácnost a o děti. Jedná se konkrétně o rozsudek Okresního soudu [REDAKCE] 8, výpověď svědkyně [REDAKCE], propouštěcí zprávu z Nemocnice ze dne 20. 8. 2016, propouštěcí zprávu z nemocnice [REDAKCE] ze dne 8. 11. 2019, výpověď svědkyně [REDAKCE], výpověď svědkyně [REDAKCE]. Tyto skutečnosti však nejsou pro rozhodnutí ve věci relevantní. Soud musí jednoznačně zdůraznit, že i kdyby poškozená skutečně nepečovala řádně o domácnost a děti, i kdyby nežila řádným životem, obžalovaný nebyl oprávněn ji za to trestat způsobem, uvedeným ve výroku rozsudku. Pokud by i hrozila újma na zdraví nezletilých dětí, je zde legální a spolehlivý systém státních orgánů a dalších institucí, na které se měla možnost obrátit. Na druhé straně takový stav pravděpodobně reálně nehrozil, neboť obžalovaný měl i v této době s poškozenou další dítě, které si dokonce výslovně přál ponechat.
30. Dalšími důkazy se snažil obžalovaný prokázat, že se s ním poškozená i v době, kdy měla být obětí trestné činnosti, normálně stýkala a žila s ním v partnerském vztahu. Konkrétně se jedná o zprávu Městského úřadu [REDAKCE] (plánovaný sňatek), zprávu Autokempu Las Vegas (dovolená), výpis

telefonních hovorů z telefonního čísla obžalovaného, rodinnými fotografiemi z roku 2019. Tyto důkazy soud ovšem považuje za nadbytečné proto, že mají prokazovat skutečnosti, které již prokázány byly. Poškozená sama tyto skutečnosti nepopírá, doznává plánovanou svatbu, dovolenou, časté kontakty s obžalovaným včetně sexuálních. Soud se hodnocením takového chování poškozené zabýval již výše.

31. Konečně se obžalovaný snažil prokázat, že poškozená neměla nikdy na těla známky napadení. K tomu měly posloužit výpovědi svědků [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Soud však i tyto důkazy považuje za nadbytečné. Již výše bylo vysvětleno, že jednání obžalovaného nemusela nutně vždy znamenat viditelné následky na těle poškozené. I kdyby takové stopy existovaly, nemusely být viditelné zrovna v době, kdy se poškozená stýkala s jinými osobami. Pokud takové osoby nebyly s poškozenou v denním kontaktu, pak by jejich výpovědi nepřinesly do hodnocení důkazů nic podstatného.
32. Obžalovaný tedy naplnil svým jednáním pod body 1. – 6. rozsudku všechny zákonné znaky pokračujícího zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle 199 odst. 1, odst. 2, písmeno d) trestního zákoníku, když týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a páchal takový čin po delší dobu. Obžalovaný se dopouštěl po dobu cca jednoho roku vůči poškozené jednání, které zahrnovalo rozmanité formy týrání, a to jak fyzického, tak ale zejména psychického. Opakovaně jí nadával hrubými výrazy, urážel jí, vyhrožoval různými újmami, bil jí do různých částí těla. Přitom se jednalo o jeho družku, tedy osobu blízkou, která s ním zároveň sdílela jednu domácnost, žila s ním ve společném bytě. Týrání je zlé nakládání s osobou blízkou nebo jinou osobou žijící s pachatelem ve společném obydlí vyznačující se vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalostí, které tato osoba pocítuje jako těžké příkoří. Je třeba zdůraznit, že pojmem týrání se nemyslí jen fyzické ataky, ale i týrání psychické. Je nepochybné, že takového jednání se dopouštěl v řádu měsíců, tedy po delší dobu.
33. Jedná se o jeden pokračující trestný čin ve smyslu § 116 trestního zákoníku, když jednotlivé dílčí útoky byly vedeny jednotným záměrem, naplnily skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku.
34. Pod bodem 2. rozsudku pak bylo jednání obžalovaného kvalifikováno jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2, písmeno e) trestního zákoníku, když jiného pohrůžkou násilím nutil, aby něco opominul a takový čin spáchal na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti. Obžalovaný poté, co na něj poškozená podala trestní oznámení, které bylo následně rozhodnutím policejního orgánu odloženo, jí pohrozil, že pokud ho ještě jednou udá na policii, tak ji zabije. Jinými slovy, obžalovaný se snažil přimět pohrůžkou smrti, tedy násilím poškozenou, aby se napříště zdržela podání svědecké výpovědi o jeho případné trestné činnosti. Zde je třeba připomenout, že za svědka ve smyslu § 175 odst. 2 písm. e) je třeba považovat nejen osobu, která již byla alespoň předvolána jako svědek a má tedy již procesní postavení svědka, ale i osobu, kterou pachatel vydírá pro budoucí výkon její svědecké povinnosti, neboť za svědka podle uvedeného ustanovení je třeba považovat svědka v materiálním smyslu, tedy osobu, která vnímala skutečnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, přičemž jednání pachatele je vedeno úmyslem odradit takového svědka od řádného plnění jeho povinností vyplývajících z trestního řádu.
35. Soud na druhé straně nedospěl k závěru, že by v souvislosti s tímto trestným činem utrpěla poškozená těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 175 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve formě posttraumatické stresové poruchy. Posttraumatická stresová porucha byla znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie diagnostikována. Zde je však třeba zdůraznit, že těžkou újmou na zdraví se podle § 122 odst. 2 trestního zákoníku rozumí vážná porucha zdraví nebo jiné vážné

onemocnění, spočívající v postižení či újmě vymezené pod písmeny a) až i) § 122 odst. 2 trestního zákoníku. Pro pojem těžká újma na zdraví platí v podstatě tatáž kritéria jako pro výklad pojmu „ublížení na zdraví“, přičemž rozdíl mezi těmito pojmy spočívá především v tom, že při těžké újmě na zdraví musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, a dále v tom, že porucha zdraví musí mít delší trvání, což zákon v § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku vyjadřuje slovy „delší dobu trvající porucha zdraví“. Za těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku je třeba považovat nejen delší dobu trvající vážnou poruchu zdraví fyzického, ale i duševního, popř. delší dobu trvající vážné duševní onemocnění. Za delší dobu trvající poruchu zdraví soudy považují vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, které omezovaly způsob života poškozeného nejméně po dobu šesti týdnů. Vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění především znamená velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného, musí být spojena s takovými potížemi, které sice trvají delší dobu, avšak i svou povahou překážejí poškozenému v obvyklém způsobu života, do něhož mu vážně zasahují tak, že se nemůže projevovat a chovat tak, jak bylo jeho zvyklostí a jak bylo nutné pro zajištění jeho životních poměrů. Pokud jde o vznik posttraumatické stresové poruchy, ta může u poškozeného v různé intenzitě přetrvávat po relativně dlouhou dobu, avšak o těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku se může jednat jen v případě, že tato psychická porucha se po delší dobu (tj. obecně alespoň kolem šesti týdnů) projevuje jako vážná porucha zdraví. Tento zákonný znak plyne z návěty § 122 odst. 2 trestního zákoníku, podle níž musí jít o vážnou poruchu zdraví srovnatelnou s jinými vážnými poruchami zdraví obsaženými v ostatních alternativách tohoto zákonného ustanovení, jako je např. ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti, mučivé útrapy, poškození důležitého orgánu.

36. V daném případě byly sice objektivně prokázány symptomy choroby, nicméně z výpovědi poškozené nevyplývá, že by jí výrazněji omezovaly v obvyklém způsobu života. Poškozená byla v době činu na mateřské dovolené, sama uváděla, že se o děti dokázala bez omezení postarat. Nebyly zjištěny žádné další aktivity, které by nemohla bez omezení vykonávat. Podstatné je i to, že poškozená se neustále vracela do blízkosti obžalovaného i přes útrapy, které jí působil.
37. Pro úplnost je třeba uvést, že soud korigoval do určité míry ve skutkové větě podanou obžalobu, konkrétně u bodů 4. a 6. rozsudku. U bodu 4. vypustil část popisu skutku ve znění „poté si [redacted] šla lehnout, a následně jí ve 24:00 hodin vytekla plodová voda a musela být odvezena do porodnice, kde se jí v časných ranních hodinách narodila dcera [redacted]“. Tento děj nemá žádný význam pro popis uvedeného trestného činu, nezahrnuje žádné jeho pojmové znaky, navíc je patrné, že poškozená porodila dceru v řádném termínu, neutrpěla žádnou újmu na zdraví a nelze dovodit žádnou souvislost porodu a jednání obžalovaného. Stejně tak u bodu 6. soud vypustil pasáž ve znění „s možnými následnými potížemi poškozené, zejména ve vztahu k psychickým obtížím a možnému narušení laktace vlivem stresových prožitků a k narušení schopnosti pečovat o dítě při jeho zvedání a kojení vlivem kontuze hrudníku“. I zde je třeba konstatovat, že tato část obžaloby pouze konstatuje možný následek na zdraví poškozené, který ale nebyl dále prokázán. Jestliže je i tento útok kvalifikován jako týrání, nikoli jako např. pokus o ublížení na zdraví, pak nemá ve výroku rozsudku toto tvrzení žádný význam.
38. Pokud jde o časové zařazení skutku pod bodem 5. pak soud dospěl k závěru, že údaj v obžalobě neodpovídá provedeným důkazům. Poškozená sice v přípravném řízení uvedla, že se tak stalo před dvěma dny (vyslýchána byla 10. 1. 2019). To však není možné, protože před oněmi dvěma dny došlo ke skutku pod bodem 6., což je objektivně prokázáno výše zmíněnou lékařskou zprávou. Muselo se tak stát dříve. Soud však nezjistil konkrétní den, proto událost zařadil do období počátku ledna 2019.
39. Při rozhodování o trestu vycházel soud ze všech skutečností, uvedených v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku. Soud neshledal žádné skutečnosti, které by obžalovanému polehčovaly. Naopak mu přitěžují předchozí odsouzení. Obžalovaný byl v minulosti opakovaně odsouzen pro

různorodou trestnou činností, a to i násilného charakteru. Byl i opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody. Je třeba zmínit především poslední odsouzení Okresním soudem [REDAKCE] ze dne 22. 3. 2010, sp.zn. [REDAKCE], kterým byl odsouzen v podstatě pro totožnou trestnou činnost jako nyní k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let. Tento rozsudek byl pak rozhodnutím Městského soudu [REDAKCE] uznán na území České republiky. Dále obžalovanému přitěžuje, že se dopustil více trestných činů. K jeho osobě bylo dále zjištěno, že se v současné době nachází ve vazbě pro obdobnou trestnou činnost, páchanou vůči stejné poškozené. Jinak je svobodný a má dvě nezletilé děti. S ohledem na výše uvedené hodnotí soud možnost nápravy obžalovaného jako ztíženou. Proto mu uložil trest odnětí svobody při polovině zákonné trestní sazby. Trest byl uložen jako úhrnný za více trestných činů. Pro jeho výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, neboť u něj nebyly splněny konkrétní podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, uvedené v § 56 odst. 2 písm.b) trestního zákoníku.

40. Pokud jde o zprošťující výrok rozsudku, soud ani po provedeném dokazování nedospěl k závěru, že by takové jednání bylo prokázáno.
41. Jak už bylo výše řečeno, obžalovaný veškerou vinu popřel.
42. Ani z výpovědi poškozené spáchání takového útoku nevyplývá, ani v přípravném řízení ani v hlavním líčení toto jednání nezmiňuje. Obžaloba patrně vycházela z jejích vyjádření před zahájením trestního stíhání, ty ale nelze jako důkaz použít. Soud pak neměl k dispozici ani jiný důkaz, který by takové jednání prokazoval.
43. Nezbyvá tedy než konstatovat, že nebylo prokázáno, že by se takový skutek vůbec stal a proto byl v uvedeném rozsahu obžalovaný obžaloby zproštěn.

Poučení

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze.

Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. Jiřina Pavlovičová

Poškozený má možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň dne 18. prosince 2020

Mgr. Tomáš Bouček, v.r.
předseda senátu
Krajského soudu v Plzni

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. Jiřina Pavlovičová